

RESSONS D'OCCITÀNIA

Butlletí del Casal Català de Tolosa de Llenguadoc n° 18 - Desembre 2012

Casal Català

Tolosa de Llenguadoc

SUMARI

P. 1
Editorial

P. 2
Entrevista a Pep Gimeno.

P. 5
Ell no mor mai.

P.8
Vacances al Pallars.

P. 9
Escolta'm...
nena!...

P. 10
Entrevista a Toni Cuesta.

P.12
Notícies del Casal.

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya

Editorial

Una bufada de llibertat i de dignitat

La celebració de l'onze de setembre, Diada Nacional de Catalunya, va encetar les nostres activitats del segon semestre. Com l'any passat, vam celebrar la Diada, conjuntament amb Convergència Occitana, a l'Ostal d'Occitània, el dissabte, dia 15. Després que una delegació catalano-occitana fes onejar una senyera estelada per damunt del Pont Nou, el més antic dels ponts tolosans, a l'escalf de la immensa manifestació barcelonina per un Estat propi de l'11 de setembre, en la qual van participar diversos dels nostres socis, els presidents de les dues entitats van adreçar-se als nombrosos presents, subratllant, per part occitana, l'interès i l'esperança que desvetllen els fets de Barcelona i, per part catalana, la urgència, que cada vegada més ciutadans fan seva, de posar fi a l'espoliació econòmica, de la qual també patim les entitats catalanes a l'exterior, als atacs constants a la nostra llengua i cultura i d'assolir que la nació catalana pugui tornar a ser rectora del propi destí. Els parlaments van ser seguits per la copa de l'amistat occitano-catalana que donà lloc tot seguit a la interessant projecció del documental « 50 anys d'Òmnium Cultural, 50 anys de Cultura Catalana ». S'acabà la celebració amb dues hores llargues de música à càrrec de diversos grups occitans i del grup català « Els laietans » que amb un repertori tradicional i actual alhora feren ballar i gaudir d'allò més l'assistència.

L'endemà mateix, dia 16, repregueren els cursos de sardanes, que, amb els que es fan a Tournefeuille, contribueixen no solament a mantenir l'afecció dels acostumats del diumenge sinó a crear-ne, com vam poder constatar-ho amb l'organització d'un desplaçament a l'aplec de Tossa.

El diumenge 23 de setembre, el Casal Català, en col·laboració amb l'Institut d'Estudis Occitans i el Conservatori Nacional de Regió, tingué el goig de presentar per primer cop a Tolosa, el cantant valencià Pep Gimeno, acompanyat dels seus músics. L'èxit va ser rotund. El públic, força nombrós, a l'auditori de Sant Peire, gaudí del doll de veu del cantant i de la qualitat dels seus acompanyants. El repertori, arrelat al terròs dels cants populars feiners o circumstancials del País Valencià, omplí l'auditori d'una ventada d'autenticitat. Hem dedicat unes pàgines d'aquest butlletí a una entrevista a en Pep Gimeno per als qui vulguin saber-ne una mica més sobre les arrels de la música que canta.

Octubre assenyala la represa de les classes de català i el 13 d'octubre tingué lloc al nostre local la presentació d'una obra nord-catalana el « Nouveau Dictionnaire de Biographies Roussillonnaises » presentada per uns dels seus autors i col·laboradors, entre ells Gerard Bonet, que, a més de periodista, és l'editor de les « Publications de l'Olivier » que editen en francès però també en català i N. Marty. Aquest primer volum d'una obra que en tindrà tres (el segon i el tercer dedicats respectivament a la cultura i a la ciència), té per subtítol « Pouvoirs et société » i és una contribució remarcable al coneixement de la Catalunya del Nord a partir del segle XVIII. L'exposició va ser amena i el públic present va interessar-se per molts aspectes del llibre i establí un viu i interessant diàleg amb els presentadors.

Novembre ens dugué, el dia 17, la presentació del llibre « Un mar d'absències » per la seva autora, Maria Lluïsa Gascon Prades, que ha redactat les memòries de la seva mare sobre la Guerra del 1936-1939 i la primera post-guerra a Catalunya. La presentació fou l'ocasió d'evocar molts dels aspectes que configuraren la vida d'aquells temps difícils.

En fi, quan escrivim aquestes línies encara no ha tingut lloc el darrer acte, en data del 8 de desembre, en què Raquel Pico, nadiua del Pallars, que, entre altres activitats culturals, dirigeix un taller d'escriptura creativa, ens durà cap a una excursió pel seu primer llibre, « La nit als armaris » ; un llibre de narracions, de relat sempre àgil i de constant tensió narrativa, que són alhora endinsament en unes realitats humanes ben localitzades i en la més sorprenent fantasia.

Butlletí del Casal Català de Tolosa de Llenguadoc

7 rue des Novars - 31300 Toulouse - Telèfon: 05.61.59.61.02 - Fax: 05.62.48.59.71

Web: <http://www.casaltsa.org> - E-mail: casal@c-oc.org

Director: Pere Gamisans - Consell de redacció: Lúcia Saura, Pere Gamisans, Joan Parera. - Logística: Bernat Casas.

Col·laboradors: Carme Badia, Salvador Beltran, Maria Clàudia Font, Oriol Fuster, Estel Llansana.

Assessorament Lingüístic: Maria Gamisans - Realització: Philippe Clergue. - Impressió: Espace Repro Toulouse.

Entrevista a Pep Gimeno “Botifarra”:

“Si la música tradicional s'adorm, no queda vida”

Pep Gimeno “Botifarra” (Xàtiva, 1962) és una de les veus més respectades i de més èxit del panorama tradicional català –i mediterrani– actual. El musicòleg Josep Vicent Frechina el definia, molt encertadament, d'esta manera: “Si hi ha una manera de cantar al País Valencià que irradie, com ninguna altra, autenticitat en el gest, credibilitat en el tarannà i valenciania en la substància, aquesta és indubtablement la de Pep Gimeno, Botifarra”.

I és que un torrent de veu privilegiat, una actitud humil i autèntica tan a sobre com baix l'escenari, un enorme bagatge de la cultura popular de La Costera a l'esquena i molt de picar pedra són les claus del seu èxit i alhora la seua millor carta de presentació. Amb el seu primer disc [Si em pose a cantar cançons; Cambra Records, 2006] a més de vendre'n 12.000 còpies –una xifra extraordinària per a un àmbit i un país com estos– i revolucionar l'àmbit tradicional va guanyar el Premi Ovidi Montllor al millor disc folk; va actuar en escenaris com el Festival Tradicionàrius de Barcelona, el Xàbia Folk, la Fira de Música al Carrer de Vila-Seca o la Fira Mediterrània de Manresa.

A finals de 2012 Pep porta ja tres discos signats en solitari, moltes col·laboracions, un disc conjunt amb Quico el Cèlio, el Noi i el Mut de Ferreries [La Barraca; Discmedi, 2011] i molts escenaris coll avall. El darrer, aquest passat cap de setmana a Tolosa, on ha fet d'ambaixador de la cultura catalana en un concert a l'Auditori de St-Pèire dels Coquins emmarcat dins del Festival Occitània i fruit de la col·laboració entre el Casal Català de Tolosa de Llenguadoc, l'Institut d'Estudis Occitans i el Conservatori. I se n'ha sortit molt bé, com demostren els fins a quatre bisos que van interpretar rondalla i cantaor o el ritme frenètic de felicitacions i comentaris que van rebre els músics després del concert. Hem aprofitat el concert tolosà per entrevistar-lo.

Comences a cantar de ben jovenet.

Ans de la guerra, a Xàtiva, al carrer, es feia la versà o les albadas, i una vegada mort el dictador es va recuperar. Això m'ho han explicat les aueles. Jo vaig començar a cantar allà mateix, al Carrer Puig. Jo ara tinc 51 anys, i això era l'any 76 o 77. Tenia 16 o 17 anys.

I llavors me'n vaig a fer la mili a Ceuta, a l'Àfrica. Allí m'ajuntava amb los meus amics d'allà i amb los àrabs, que tocaven la xirimita, i vinga.

Al·lucinant. I quan, cantant amb ells, sortíem els cants de batre, Jamiro em deia...

Jamiro?

Jamiro venia de Hadou, una pedania de la ciutat de Ceuta. Ensenyava a tocar la xirimita als soldats. Ens vam conèixer per la banda. Jo no en sé, de música, però em van ensenyar a tocar el tambor i em vaig posar a la banda,

“de polissó”. I ell sempre em deia “Això que cantes és com lo d'ací!”. I jo li deia “Home, és que és la mateixa cultura, passa que a vosaltres us tiraren de la Península, però som el mateix”. I d'aquí va començar la cosa. Després, quan vaig vindre de la mili, a l'any 80 o 81, vaig tindre la santa sort d'entrar en Sarau, un grup de danses, de ballar danses. Aquella gent es dedicava a anar tots els dissabtes per la vesprada i els diumenges de matí per tots els pobles de la comarca de La

Costera (Xàtiva, la capital; Canals, Genovès... tots els pobles) i anàvem a les cases.

A les cases?

Sí, a les cases de la gent. Saps què passava? Anàvem a cal tio Vicent el Moreno, a ca la tia Rosario, a ca la tia Milieta –que allí diem tios a tots; tio és senyor: tio Pepe, tio Vicent, etc–. I anàvem amb un radiocasset, un nano aixina de gran [obre els braços, mostrant més o menys un metre d'amplada], i els demanàvem que ens contessen tot el que sabien. Hi ha un xic que li diuen Àngel, Àngel Roca, i jo anava amb ell a gravar les coses, a mi m'agradava molt, i gravàvem els cants, per exemple.

Però passa que la majoria de gent ja no se'n recordava bé, així que natros, les cançons eixes, les agarràvem i les portàvem al quiròfan. Les operàvem, les restauràvem i en fèiem material

nou. I jo vaig tindre molta sort, perquè va ser així que vaig conèixer tota esta gent i totes estes cançons: els cants de batre, els cants de llaurar... Moltíssim. La veritat és que a València, al País Valencià, en tenim moltíssim, d'això.

L'experiència amb Sarau, però, s'acaba.

A la vida tot puja i tot baixa, i l'any 87 o 88 Sarau es va desfer. I em van cridar de l'Escola de Danses de Xàtiva, i hi vaig estar 12 o 13 anys. Anàvem fent, i em cridaven de tota mena de grups de danses: d'Alcoi, de Gandia, de tal... jo era una mica com un mercenari. "Ie Pep, vine a tocar amb moatros". I jo hi anava.

En un moment concret, però, passes de ser un músic de carrer de la comarca a ser considerat un gran artista folk i actuar per tot arreu.

Jo sóc músic de carrer. Això d'artista folk... a mi, estes etiquetes no m'agraden. Jo canto el que m'han ensenyat les aueles de la comarca. Però vaja. El 2003 o 2004 Emili Vera –que és qui tenim avui ací tocant el guitarró, i és també farmacèutic– se'n va anar a viure i treballar dos comarques més amunt, a Zarra, a La Vall de Llorca. Allí parlen en castellà, per cert. Vam perdre el contacte, perquè clar, tan lluny... fins que més tard se'n torna a treballar a La Granja –un poble de La Costera–, i torna al grup de danses.

I un dia Emili em diu: "Pep, has de fer un disc, en solitari". I jo que penso "Mira, com els artistes" [riu] i li dic que no, que es deixe estar de tonteries. I ell que sí, i jo que no. I com que Milio és com una gotereta (pam, pam, pam... i quan plou encara va més de pressa), pos al final vam fer un disc. Este, el Nèstor [Nèstor Mont], que és el meu guitarrista, va fer els arranjaments i bé... Jo no sé què... va passar.

Se'n van vendre 12.000 còpies.

Sí. Un esclafit. Però això, quin desastre és? La gent jove, sobretot, la gent jove és que ha sigut... Gent de l'edat de vosaltres. Tu quants anys tens? Tu ets jove!

Jo tinc 23 anys...

Marededéu 23 anys. Veus? Pos això, així va començar la cosa. Jo no m'ho imaginava mai en la vida. Tu saps quan me'n vaig adonar jo que a la gent jove li agradava? Un dia me'n vaig anar a Gandia; eren Falles i un amic meu d'allà, José Maria, em va dir que anéssem, que menjàriem una cassola d'arròs al forn i després l'afartada cantem una mica. I quan acabem tornem cap a Xàtiva, i de tornada era la volta de les Falles. Hi ha un dia, a Xàtiva i tots els pobles del País Valencià, que fan la correguda de les Falles, i van totes les Comissions Falleres a cantar. I a la Plaça del Mercat de Xàtiva, que és una plaça molt gran, van muntar una entaulà. I em diu el president de les Falles: "Pepe, tu a cada falla que vinga li cantes una cançó, la que et parega". I vinga. I quan arriba la gent allà, gent com vosaltres demanant-me "Xe, canta l'U d'Aielo, canta esta, canta l'altra". Les coneixien i se les sabien. I jo dic "Ostres!". Perquè jo no sé a Catalunya, però al País Valencià fer entrar a la gent jove això, la música tradicional, costa.

Aquí també, i tant.

Jo et diria que potser costa més allà dalt que a València, fins i tot.

Però saps què va fer molt perquè se't conegués entre la gent jove? La Malaguena que vas enregistrar amb Obrint Pas.

Mira, jo te dic una cosa, Oriol. I ho dic, i ho recontraic, i ho diré fins que em muiga. Gràcies a Obrint Pas la gent com vosaltres ha conegut moltes

coses. Han fet molt.

Jo he arribat a punxar, fent de DJ, la Malaguena a les 5 del matí. I la gent tornant-se boja.

[riu] Jo..., el més fort que m'ha passat amb la Malaguena és fa quatre o cinc anys, en la Diada de Catalunya, al concert de l'Arc de Triomf, que em diu Miquel Gironès [dolçainer d'Obrint Pas] de cantar-la amb ells. I tu saps quanta gent hi havia allà? Milers de joves com vosaltros. No vaig poder cantar-la: van ser ells qui van fer-ho. Jo estava esborronat. Tant de cabet i tant de bracet cantant la Malaguena... tenia ganes de plorar. Si la tia Milieta, pobreta, alçara el cap, diria: "Botifarra, què has fet? Quin desastre!"

¿Com passa, la Malaguena, de casa la tia Milieta a la remescla a la balcànica d'Obrint Pas?

Pos va ser molt fort. Mira, em crida un dia Miquel Gironès. Jo a ell no el coneixia de res, pobre xiquet. Son pare i jo sí, érem amics. I Miquel em crida i em diu: "Mira, que sóc Miquel, d'Obrint Pas". I jo, Obrint Pas, no els coneixia, que sí que havia sentit el nom i sabia que tenien molt d'èxit i això, però no els havia escoltats mai. I li dic "Pos tu diràs". I em diu que sí Xavi Sarrià i ell voldrien que fes una col·laboració al seu nou disc [Benvinguts al paradís, 2007]. I jo que li dic que no, que toca, que què he de cantar, que no en sé jo d'estes coses. I res, al final em convenç que prepararia uns arranjaments –perquè ha sortit arreglaor, com son pare–, i que si no m'agradaven, pos res. I mo'n anem un dia a Cinctorres, que és per allà dalt a Morella, als Ports, i feia un fred que pelava.

De fet diu que durant esta gravació es van quedar aïllats quatre o cinc dies, per la neu.

Sí, sí. Vam arribar ma filla, que tenia 7 o 8 anyets, l'Emili –que es clava en un flori de bou– i jo, i tot nevat encara del cap de setmana anterior. Bé. I arribem al mas, i "Pos ací està el Botifarra". Tots, Albert, Xavi... "Xe, com està?". Mare meua. I res, "Miquel, va, ensenya'm quina enfangà

has fet". I m'ho ensenya, allà a l'ordinador. I..., em va encantar. Que bonico. I vam cantar allò de Vinc del cor de La Costera, / del poble dels socarrats, / allà on renaix de les cendres / el meu País Valencià. Va ser molt fort. Per això et dic jo que Gironès, Xavi, Albert i tota esta gent han fet molt per Pep Botifarra. No els ho puc agrair, mai en la vida no els ho podré agrair prou.

Després hi tornes a col·laborar, amb Obrint Pas, al seu següent disc.

Sí, i allà a més vaig fer-ho amb artistes com Vicent Torrent, el d'Al Tall, Amar Aranda o Miquel Gil [Coratge, 2011]. Jo quan tenia la teua edat hauria donat un dit de la mà per cantar amb esta gent, i no vaig fer-ho, perquè no era ningú per aquell entonces. A mi, qui m'ho havia de dir? Jo que sóc una persona senzilla... com diem a València, a mi estos tratges em vénen grans. Ara diràs que ja començo a acostumar-me, però vaja. Igual que avui, cantar a un poble com eixe..., Hauria de pagar jo [riu].

No és la primera vegada que toques a l'estranger, però; ja havies actuat a Trento. Tota una experiència, no?

Pos sí que ho saps tu, sí. Així mateix. Estava acovardat. Jo no havia eixit mai de casa, i estava acovardat. Va ser una experiència... Trento és preciós, paregut al poble eixe on som ara, molt bonico. Hi havia un xicon que parlava una mica en castellà. I jo li vaig dir "Mira, jo no parlaré en castellà. Una que no em sent espanyol, i l'altra que parlaré en valencià, en català". I xe, cap problema, la gent em comprenia. Una altra vegada vam actuar a San Sebastián de los Reyes, a Madrid. Actuem a la Casa de la Cultura, l'antiga casa del cacic del poble, molt bonica. De gent jove no n'hi havia, era tot gent major, setanta o vuitanta anys. Imagina, i jo parlant en castellà, esta vegada sí, explicant lo del velatori, imagina-t'ho... Jo que no el sé parlar! Estos [els músics de la seua rondalla] anaven a bacs rient. I va agradar, quan acabem, tots : "Otra, otra". I ve una dona major després del concert i em diu "Cantando no te entiendo,

hablando tampoco, però tu música me llega al corazón". A Baigorri també va ser preciós. La gent parla euskera, és el País Basc francès, i bé, va ser... la gent s'aixecava de les cadires per aplaudir. Ja et dic, són tot experiències: tota la vida cantant amb els uelos de la meua terra; mig despreciant-ho i... molt fort. Qui m'ho havia de dir, a mi, un cantaor de carrer que anava per allà pegant bacs. Molt xulo.

Hi ha hagut un boom de la música tradicional, en els últims anys.

Home, jo crec que feia falta. Dels anys 90 fins al 2000 i algo, açò estava mort. Açò s'ha cantat sempre, però si la cosa s'adorm no hi ha vida. I, ostres, és molt consolador de dir "Jo em moriré i la cosa seguirà". Perquè em moriré, que no em quedaré per a llavor, eh que no? I que la gent jove com vosaltres recorde les cançons i diga "Mira, això ho cantava el Botifarra" —el Botifarra o qui siga, que n'hi ha molts, com jo— és molt gratificant. De veres. A banda que és la meua mitja vida; jo si no cante no sé fer altra cosa.

Este boom, però, també descontextualitza una mica l'expressió tradicional. Ja no es canta mentre es recull arròs perquè l'arròs es recull en màquines, i com que no s'interpreten cants de batre a l'oficina es canta en escenari. Com afecta tant de canvi social a una música com la tradicional, tan lligada a la quotidianitat?

Els temps canvien, per a bé i per a mal. Mira, al País Valencià normalment sempre s'ha cantat amb els balladors. Qui té el protagonisme? Els balladors, que són dalt a l'escenari. La rondalla i el cantaor o cantaora sempre han estat a un costat, perquè és normal, a vore si m'entens. I un dia Paco Muñoz ve a Picanya, i després al

Levante, crec, va escriure: "Ja puc morir-me tranquil de vore que Pep Botifarra ha pujat les cançons a l'escenari i que la gent ho escolte". Saps què vull dir? Però sí que tens raó, sí. Saps que vam tocar al Palau de la Música de Barcelona?

De fet hi vaig anar. Amb ma iaia i tot, que li encanta tant la teua música com la dels Quicos.

Hi eres? És que les ueles són lo millor. El dia 9 de juliol se n'anem a La Nucia, al costat mateix de Benidorm, a fer el tema de la banda [l'últim disc publicat, Botifarra a Banda (Cambra Records, 2012) és un arranjament per a banda del seu repertori]. I ve l'auela de Ximo, que és el president de la banda. Té 97 anys. I vinga, a vore el Botifarra, tota contenta. I què passa, que quan s'acaba el concert li diu Ximo: "Uela, què li ha paregut, el concert?". I ella que li respon: "Tot lo que diu eixe xic és de veres" (riu). Perquè clar, jo em pose allà a contar totes les dites populars que si Nadal, que si nosé quantos... "Tot de veres" (riu). Molt gratificant. I ..., això. Aguantant.

I anar fent.

I anar fent, sí senyor. Jo vull fer un altre disc, però encara tardarem dos o tres anys. Ara tenim el tema de la banda... I vull fer coses noves també: cantar cançons de xiquets, que n'hi ha una burrada, totes en valencià, per suposat. Que per cert tu que ets de per allà, són igual que les que hi ha al Delta. Serà una mica complicat, perquè són cançons molt curtetes. Però si pilles una persona com ara el Nèstor, que té gust per a fer els arranjaments, pos queden xules. Però això més endavant. [...]

Ara, que jo et diré una cosa: açò igual que puja, baixa. Els peus, s'han de tenir a terra. Jo seguixo treballant per a l'Ajuntament de Xàtiva, de manteniment. Anar fent, que deies tu abans. I anar fent terra, Països Catalans. Per suposat.

Oriol Fuster i Cabrera

Fotos: Anaïs Bayol

El no mor mai

Conèixer algú
és recórrer plegats
un bocí del camí,
és parlar una estona,
compartir
durant hores, dies,
a voltes anys...

I. De fet, amb el temps tot quedaria oblidat. Els silencis, els buits, els somriures... Ja res no tenia importància. Érem joves però havíem entès que el temps no és lineal, sinó cíclic, que res no era tal i com ho percebíem. I el millor era que tant se'ns en donava. Havíem tingut sort. Ens estimàvem. La resta era una massa borrosa al defora de la campana de vidre on, sense voler-ho, florien els nostres sentiments. Era un amor únic, com tots. Diferent dels altres. Un amor que pel sol fet d'existir ens havia permès d'oblidar la nostra finitud. Després de sentir allò, ja ens podíem morir ben tranquils.

Com sempre deia jo quan feia broma, hi havia molts homes a la meua vida. I moltes dones. Hi havia amors sincers, francs, forts, que em feien sentir plena de joia d'existir. Gairebé es podria dir que tu eres un més dels que omplien aquell vessant del meu ésser: una més de les persones importants de la meua vida. I al principi era així. Però a poc a poc el sentiment va anar creixent i creixent. I, per sorpresa meua, creixia dins de tots dos alhora. Els anys passaren i el sentiment no moria, com d'altres. Hi hagué unes quantes persones que restaren per molt de temps entre les més estimades. Tu també.

Estimar-te era com ballar en una sala plena de miralls i de línies blanques. Cada instant amb tu era com saltar-ne unes quantes, de línies, i alhora veure la meua joia reflectida fins a l'infinit.

Els primers mesos foren un simple intercanvi de gustos i aficions. Somriures còmplices, salutacions, converses breus i una simpatia creixent, l'interès serè de qui deixa la porta oberta i observa com l'altre entra lentament. A poc a poc, trobades disperses i agradables, que amb el temps es feren més desitjades i menys disperses. Un cop saltades

les primeres línies, el ball es féu més aferrat. M'agafaves la mà, ens abraçàvem, em besaves la mà, ens dèiem t'estim... I el temps transcorria envoltats de llum, el pit ple d'eufòria.

Aquells anys, per la teua vida passaren uns quants homes. Per la meua també, i alguna dona dispersa. Però cap no s'hi quedà. Malgrat les èpoques en parella i el fet que els nostres viatges ens obligaven sovint a estar llargues temporades separats, mai vàrem deixar d'estimar-nos. Com que no havíem arribat a establir cap rutina, l'eufòria i la llum que envoltaven el nostre amor no s'apagaren amb el pas dels anys. Les retroballes sempre eren efusives, sentides, fondes.

Tots dos coneixíem prou bé els defectes de l'altre. Alguns, els acceptàvem, d'altres no. Però havíem arribat a la conclusió que estàvem fets l'un per l'altre. Que potser no faríem l'amor, però això no ens impedia pas de viure junts. Cap dels dos no tenia fills, tots dos teníem diverses feines, i guanyàvem prou. Treballàvem alguns dies a ciutat, i la resta a casa. Vam llogar una caseta fantàstica als afores, que era d'uns familiars teus. Era més gran del que ens calia, però ja ens anava bé per omplir-la d'amics. Tenia cinc habitacions, una de les quals eren les golfes, que eren força grans, i s'ompliren de lliteres. Fins i tot hi havia un jardinet, on vam muntar un hortet ben eixerit. Cadascú tenia la seva cambra, i una de les que quedaven era petita i acollidora, amb un llit de matrimoni. De vegades hi dormíem plegats, ben abraçats. Les nits de tempesta, per exemple. A poc a poc ens vam acostumar a dormir-hi sempre.

El més curiós és que mai em vaig avorrir de tu.

...i un cop passats
els instants compartits,
conèixer algú
és servir el record
d'aquestes hores
i continuar endavant
esperant, potser,
de tant en tant,
les retroballes.

II. Quan em vas dir que havies conegut un noi, que marxaries a viure a ciutat amb ell uns mesos, em va saber greu... Això sí, en veure'l ho vaig entendre. S'ho valia. Era preciós. Si hagués pogut, me'l quedava. Ens vam abraçar fort. I la casa va quedar com buida...

Veníeu sovint, els caps de setmana, i us quedàveu un parell de nits. De vegades us sentia fer l'amor.

Va passar ben bé un any i tu ja vivies a ciutat. Un bon dia trucaren a la porta. Era ella. Duia els cabells esborrifats, una bufanda de llana lila i un somriure. Darrere seu, el cotxe, maletes:

- L'he deixat. Puc viure aquí una temporada?

Feia temps que no em sentia tan feliç. Ja feia mesos que havia acceptat la meua rutina sense tu, però enyorava el teu escalf vora meu cada dia. Quan una cosa tan maca s'ha tingut, costa acceptar que ja no

hi és. I de sobte ja no estava sola. Els dies passaven volant, entre somriures i silencis. Després de la feina, dormíem plegades al llit de matrimoni, i quan ens n'afartàvem, cadascuna a la seva cambra. La teva, no la vaig tocar, era allà per acollir-te sempre que tornessis. I els caps de setmana sovint s'omplia de tu i del teu amor.

Darrere d'ella vingué també l'amic d'infància. De vegades dormíem tots tres. Ben abraçats. La casa, doncs, era plena de vida. L'hort rutllava força bé, teníem un munt de gats i amb el sou de tots plegats vivíem com reis.

Tu venies sovint i somreies de veure'm feliç. Ens agafàvem les mans i ja no ens calien paraules per dir-nos t'estim... De tant en tant m'enamorava. Trobava algú especial, hi compartia, fèiem l'amor... i al cap d'un temps,

com si la passió fos un paper de diari que crema, tot quedava reduït a cendres, i amb una bufada de vent n'hi havia prou per esborrar-ne el rastre...

Un dimarts a la tarda et vas presentar per sorpresa, estaves preocupat. Feia una setmana que les darreres cendres havien volat del meu cor. Em vas dir que alguna cosa no rutllava. Que m'havia de replantejar coses. Que m'estimaves i em volies feliç. Vaig somriure, no sabia què dir. Vaig deixar passar els dies i vaig reflexionar. La meua

conclusió fou que la meua visió de l'amor era massa elevada, massa pura, massa platònica. Que tot el que no s'assemblés al que jo considerava el clímax mereixia d'ésser viscut però era efímer. Que el clímax per mi es podria dir que era l'amistat... Allò durador era l'amor innocent, pur (no

necessàriament sense sexe, no en el sentit que ve de la religió), inexplicable, fet d'una llum infinita...

Un diumenge, tot dinant plegats et vaig mirar i, com qui no vol la cosa, vaig dir:

- Ja sé què és: no els estimo tant com a tu, i llavors els deixo passar...

Em vas mirar sorprès. El teu amor també, tot i que em coneixia bé. Vàreu somriure i em vàreu abraçar. Els dos alhora. Ho recordaré sempre com un moment de simbiosi perfecta. Ella i l'amic d'infància eren a la cuina. En arribar ens trobaren tots tres ben abraçats, i tot fent tabola s'hi van afegir.

Passen els anys, els dies, les estones,
els pensaments, els llocs, les persones...

Les coses ens omplen i ens buiden
com un vaivé d'onades,
però quelcom roman
com un sediment
enganxat al fons de l'ànima,
i va dibuixant noves formes,
nous colors, noves aromes.
Cada imatge a la retina,
cada veu que ens bressola,
cada esguard, cada carícia,
cada coneixença nova
deixa una petita petja. Una petja
que anys enllà ens fa somriure
en pensar-hi. Una petja
que ens omple de calidesa
i ens recorda
que hem estimat. Que estimem encara.

III. Amb el temps, tots dos marxaren. Tu vas tornar uns mesos. L'amor havia fugit cap a d'altres paratges, no hi tenies res, a ciutat. Vam tornar a dormir plegats al llit gran, i van ser uns mesos feliços, tot i el teu estat d'ànim decaïgut. Mai no vaig entendre per què havia marxat. En el fons, crec que tenia por d'aquell amor tan gran que hi havia entre vosaltres. Tenia por i va fugir... Sempre et quedava jo.

Un matí et vas llevar i em vas fer un bes als llavis. Marxaves. No vaig plorar, sabia que series amb mi allà on anés. Com sempre, em vas abraçar fort.

D'altres amics ompliren la casa.

Alguns s'hi quedaven uns mesos, d'altres ja no marxarien. Alguns nens la guarniren de riures i de plors, d'entremaliadures i de jocs. No pas els meus. No pas els teus. Però els estimava igualment.

No vas tornar a viure amb mi. Venies un cop o dos l'any i ens abraçàvem fort. La resta del temps, ens escrivíem llargues cartes plenes d'afecte.

Fins i tot jo vaig marxar, uns anys. Els amics tingueren

cura de la casa. En el meu viatge vaig venir a veure't. Enmig de la teva rutina, per a mi terreny desconegut, vaig conèixer els amics que t'acompanyaven en aquell tram del teu camí. Se't veia feliç. Et vaig abraçar fort abans de continuar.

En terres llunyanes em vaig enamorar, i vaig dur al món dues criatures precioses. Amb el temps vaig tornar a casa, acompanyada del meu amor i dels meus nens. Era plena d'amics. Al cap d'uns anys el meu amor, sense avisar, va marxar. Potser s'enyorava... no ho sabré mai. Per més que vaig intentar-ho, no en vaig saber res més. Vaig pujar els

nens enmig de persones estimades i em vaig fer gran a poc a poc. Tu també. De tant en tant venies a la casa que havíem començat plegats, i abraçaves els meus fills, i dormies amb mi al llit gran.

Per mi, la vida haurà estat això. Un anar i venir d'onades d'afecte. Un mar agitat on l'aigua, com l'amor, no s'acaba mai. El temps passarà damunt nostre i ens cobrirà d'oblit, però l'amor sempre hi serà. Ell no mor mai...

Vacances al Pallars

Pujalt

Pujalt
Foto: Jordi Roy GabarraEnrixy
Foto: Curti KleimanEnrixy
Foto: Curti KleimanBorda d'en Rispa
Foto: gescat.catCementiri d'Erwiay
Foto: gescat.cat

Paisatge típic de tardor al Pallars Sobirà

Era un dia xafogós d'agost. Tothom feia la migdiada, fins el bestiar, que descansava a l'ombra dels corrals. Vaig deixar el poble adormit sota el sol de plom per anar a buscar un poc de frescor a la muntanya de Cabristà. Vaig agafar el camí pedregós i recte abans que es fes menys abrupte, més polsós i serpentegés mandrosament entre els trossos i parets de pedres. Dominava el poblet i ja, l'aire s'havia fet lleuger i més fresc. La farigola i les plantes muntanyenques que els meus passos trepitjaven embalsamaven l'aire. Sols els borinots i el murmuri sedós de les ales dels voltors, volant quasi a tocar-los, rompien el silenci. Quan vaig arribar a les « bordes de Rispa », vaig seure a l'ombra d'una paret destrossada. D'aquí, la vista era excepcional. Sota el cel blau, els Pirineus, les muntanyes es succeïen com les ones del mar. S'endevinaven poblets en la llunyania... Imaginava els tiets, joves i ben plantats, corrent darrere les seves ovelles cap amunt i cap avall.... S'allargà l'ombra de la paret, l'aire es féu més fresc encara, i, m'agafà una esgarripança que em va treure dels meus somnis. Era hora de baixar.

Al poble em vaig aturar a la font protegida per dues voltes de pedres separades per una paret. D'un costat dues basses profundes i estretes per al bestiar, de l'altre, un ample safareig per a rentar la roba. En un racó, dues canelles molt boniques, de llautó, en forma de bec, servien per a omplir els càntirs. Una multitud de papallones blaves i grogues voleïaven sobre l'aigua. Una sèquia antiga baixava fins als horts, al peu del poble. A les hores de regar, l'aigua clara i fresca davallava tot cantant cap avall.... Fins que un drap, un roc, aturés el seu camí.... Llavors, entre dues pedres de la paret que protegia l'hort del fred i del vent, sorgia en una cascada preciosa, i, seguint un judiciós solc cavat dins de terra, arribava al peu de les plantes assedegades. Vaig Agafar el carrer estret i empedrat cap a casa. Aquesta

casa tenia un nom... « Casa Bernat » li deien ; era alta, de pedra, amb teulada de pissarra, balcons i finestres a les façanes i, tot i que eren obertes de bat a bat, des del carrer no vaig sentir cap soroll.... Què deuen fer ?....

Vaig empènyer la porta gruixuda que grinyolà... i vaig pujar corrents l'escala de graons irregulars.... No hi havia ningú a la sala... tot estava quiet... al capdavant els vaig trobar atrafegats a la

cuina: en Carles i les tietes, començaven a fer girelles. La Carmeta remenava un farcit, d'on s'escapava una olor d'all i julivert, en un plat de terra. En Joan dempeus davant l'aigüera em va dir : - « vine cap aquí... mira això és una panxa d'ovella... la netejo..., veus, li trec això... » digué, ensenyant-me amb la punta del ganivet els alvèols que l'entapissaven....

- « Això, quan te'n falten et fa mal l'estòmac... »

- « On has anat ? » va demanar la tieta.

- « A la muntanya ! »

- « Te l'hauràs d'emportar cap a França aquesta muntanya ! »

- « Què puc fer per ajudar-vos ? »

- « Tu agafaràs la panxa per omplir-la quan l'hauré cosida ».

Aleshores, en Joan agafà una de les agulles que en Carles havia enfilat en un racó de la taula, i començà a cosir les panxes, anant molt amb compte, com si hagués estat un teixit delicat. Vam treballar una bona estona, de tant en tant algú deia un acudit i esclafiem a riure. Quan s'acabà el farcit, quatre boniques girelles ornaven la taula... La tieta se les mirava amb satisfacció, contenta, i se les va endur a la xemeneia on havia encès foc....

Un lloc estrany, aquesta xemeneia... s'hi entrava per una porta de fusta partida en dos, cosa que permetia tancar-la completament o a mitges segons que feia més o menys fred. Les parets eren ennegrides pel fum. Al fons, sobre el terra, el foc, i per dalt, el forat per on s'escapava el fum i baixava una cadena gruixuda, acabada per un ganxo on penjàvem l'olla o la caldera. De cada costat, un banc, en un racó, una feixina i tions. Fa molts anys quan els avis eren encara vius i els tiets tots a casa, la xemeneia havia estat un lloc íntim on la família es reunia, sobretot a l'hivern quan feia fred, i on s'escalfaven després de les seves feines, amb un plat de sopes o una costellada. També havia estat un lloc molt divertit i dels més sorollosos quan a la nit, els joves del poble cridaven des del carrer « Joan ! » o « Josep ! » ; de seguida algú baixava a obrir la porta i tota la colla envaïa l'espai, rient, cantant, xerrant, jugant a cartes.... Encara avui, els tiets deien « quins tips de riure aquí, Déu meu ! »... La tieta havia posat les girelles dins de l'olla negra i panxada on bullia aigua. Vam seure als bancs mirant les flames que llepaven l'olla, escoltant el borboleig de l'aigua. La dolça calor del foc em donava ganes de dormir, em vaig estirar al banc. De l'altre costat, els tiets i en Carles xerraven en veu baixa.... Els sorolls de la ciutat i els entrebancs de la vida eren ben lluny... En cap altre lloc no es podria estar més bé, vaig pensar... i, mirant-los de reüll vaig demanar-los :

- « No trobeu que estem molt bé, aquí, que tenim molta sort ? »

- « O i tant ! que sí ! I tant ! ».

Maria Clàudia Font

ESCOLTA'M... NENA!...

Escolta'm... nena!... De quina part del món ets tu?

Aquesta és la insòlita pregunta que acabava d'escoltar a la taula del costat. Qui la feia era un home d'uns seixanta anys, prim i de cabells blancs. No estava pas dinant sol. No l'havia vist mai al restaurant on jo anava a dinar cada dia.

El seu company de taula, sí que el tenia vist. De fet, venia quasi cada dia i m'havia cridat l'atenció pel seu comportament una mica fatxenda. Semblava que coneixia molta gent, a la qual saludava en entrar al menjador amb moltes gesticulacions exagerades i cridòries. Els saludats no semblaven gaire feliços d'aquesta coneixença escandalosa i li tornaven la salutació amb un cop de cap breu i ràpid. Aquest defugi evident no el feia enrere dels seus excessos verbals.

La noia a qui anava dirigida la maldestra pregunta era la cambrera que els estava servint en aquell moment. La cambrera és negra. És molt joveneta, però representa més edat de la que té. També és molt eixerida i espavilada. I, per descomptat, molt eficient.

Ella va dubtar un moment abans de contestar-li. A mi, m'hauria agradat que li hagués respost amb un moc. O tal vegada millor, que hagués girat cua sense satisfer la seva curiositat insolent. Però, finalment, li va dir que era del Marroc amb la boca petita, com avergonyida. Es va posar molt seriosa i va marxar tot d'una.

L'home groller i mal educat no va semblar conscient de la impertinència. Va continuar xerrant amb el seu company de taula com si res. Absolutament insensible a la incomoditat que havia causat.

Tampoc no em va semblar que el fatxenda hi parés esment.

La noia era també la cambrera que atenia la meva taula. De fet, és la meva cambrera habitual. De manera que la conec bastant bé. Quan va venir per portar-me el plat següent, era força evident que estava a punt de plorar. La vaig sotjar amb mirada de pena i li vaig fer un mig somriure acompanyat d'una inclinació de cap, més una aclucada d'ulls amb pujada de celles i lleugera pujada d'espatlles.

Gest complex que vol indicar una suma de sentiments com ara empatia, avinença, consol, ànim, conhort.

La noia em va respondre amb un breu somriure que no va poder esborrar la pena dels seus ulls i va marxar cap a la cuina a cercar més plats per als altres clients. Tota l'escena va durar tan sols uns breus moments.

Mentrestant, a la taula del costat, els dos col•legues seguien parlant com si res no hagués succeït. De la insolent pregunta en va néixer tot un seguit de disbarats xenòfobs cada cop més denigrants.

Jo no podia evitar de sentir-los, ja que parlaven amb veu prou baladrera. Així, vaig esbrinar que ambdós eren pagesos locals. Instintivament vaig espiar les seves mans esperant trobar-me'n unes de ben grosses, una mica deformades i amb durícies. Després vaig recordar que avui en dia les mans dels pagesos no tenen res a'engejar a les dels oficinistes. En tot cas, les poques durícies es produeixen pel volant del tractor.

Tenien camps de cultiu de girasol i comentaven que els ajuts de la comunitat europea els anaven molt bé, però que això s'acabaria aviat. Ja se sap, la crisi...

També tenien camps de fruiters, especialment de pomeres. Aquí, hi sortien els negres que llogaven per treballar-hi en temps de la collita. Si tancava els ulls, em podia imaginar fàcilment que em trobava a Virgínia o a qualsevol estat del sud, abans que s'abolís l'esclavitud a Nord-amèrica.

No és que hi hagués maltractaments, insults o vexacions, no. Era la forma d'expressar-se quan parlaven d'ells. Com si no fossin persones, ni tinguessin cares, faccions, ni noms. No en sabien cap, de noms dels seus treballadors, ni dels que venien cada any des d'en feia molts. Tampoc no van demanar el nom a la cambrera que, per cert, parla català més bé que ells.

Aquell va ser un mal dinar per mi. Vaig tenir com una mena de pena tot el dia. No pas per la noia, sinó per aquells dos i una mica per mi, per estar vivint en un país tan desgraciat.

Entrevista a Toni Cuesta, músic

“La gent ha de saber que la música es pot inventar”

El lliçanenc Toni Cuesta i Deu (Barcelona, 1968) fa més de 20 anys que fa música, sobretot per als més petits. Amb la productora La Botzina ha creat una quinzena de muntatges. També és professor de trompeta i trombó i director de big bands infantils. Forma part, com a trompetista, de la Big Band de Granollers. Diplomant en Educació social, Magisteri d'educació infantil i Magisteri d'educació musical, és fundador del grup d'animació infantil El Tramvia Blanc. Casat, té una filla de 14 anys i un fill de 9.

Què és La Botzina?

Una productora d'espectacles infantils. Som tres: el Jaume Badrenas, saxofonista, de Manresa, el Xavier Fort, guitarrista, de Cardedeu, i jo. Des que vam néixer, el 1996, hem fet un espectacle per any. El 2012 ens l'hem agafat de descans.

Quin objectiu teniu?

Que els nens escoltin música en directe! Som músics i volem que els nens s'ho passin bé escoltant música.

Com plantegeu els espectacles?

Sabem que per molt ritme que tingui la música i per teatre que facin els músics, que tampoc no en fan gaire, nens a partir de 2 anys no aguanten 50 minuts asseguts a la cadira, escoltant.

Com us ho feu, doncs?

Ens agrada enganyar-los barrejant la música amb una altra art. Això els ajuda i a més els permet disfrutar d'una altra disciplina artística. Tenim espectacles de música i plàstica, de música i informàtica...

Música i informàtica?

Sí, es diu “Beta 15”. Durant el muntatge gravem una cançó amb cors, després l'editem i la pengem a internet, i els nens quan se'n van ja tenen ganes de sentir-la.

L'espectacle continua a casa!

També donem molt protagonisme a l'audiovisual i a la dansa. De dansa, per exemple, hem fet “La dansa del sol”, amb la companyia Àgueda Murillo; “Flamenk”, coproduïda amb Sònia Sánchez, i “Dansó”, coproduïda amb la ballarina Mireia Font, sobre danses d'arreu del món.

Toni Cuesta també és professor de balls de saló.

L'any passat va fer el “Cordes grillades”.

Sí, amb el Quartet Brossa. És la història d'un grill, i s'hi explica el seu metabolisme. El tema ve de la meva afició als insectes. En faig col·lecció, sobretot d'escarabats, i també col·lecciono esquelets d'animals...

Tinc un laboratori i encara faig recol·lecció!

Aquesta afició surt en més espectacles?

Sí. El muntatge “Cordejant” és la història d'una serp, i s'explica la muda, què menja... Al “Trompeteria ambulat” trec un crani de bou i faig sonar la banya d'un bou, un dels primers instruments de metall, i també una cargola de mar.

Per què és important que els nens escoltin música en directe?

És imprescindible per a la seva formació! El 90% de la música que els arriba és enllaunada, a través d'aparells, artificial. I han de saber que la música surt d'algun lloc! De la mateixa manera que visiten granges per saber que els ous vénen de les gallines!

Bona comparació.

Ensenyar-los a gaudir de la música en

directe surt d'una necessitat de les mateixes escoles, perquè el mestre de música no sap tocar tots els instruments. I a part hi ha tota la riquesa que dona la música en directe: l'expressivitat dels músics, els sentiments que suscita, les sensacions...

No és poca cosa.

Però el que passa per davant de tot és que els nens s'ho passin superbé aquells 50 minuts. I perquè disfrutin els hem d'oferir música de primera qualitat i adaptada a la seva edat. La millor música de què siguem capaços, perquè si és dolenta el nen se n'adona abans que un de gran i desconnecta!

Interpreteu les pròpies composicions.

Concebem l'espectacle sencer: la música i la lletra, l'escenografia, el vestuari... Tot sigui perquè al nen se li faci curt i li vinguin ganes de tocar! Jo tinc el costum de posar-me a la porta

El músic va néixer a Barcelona però se sent fill de Lliçà d'Amunt (Vallès Oriental), on viu des dels 12 anys.

quan marxen, i qui toca un instrument t'ho diu, perquè és un moment d'excitació.

Un moment que ja té per sempre.

Tant de bo. Fem allò que se'n diu "crear nous públics", o sigui, el públic dels concerts en directe per a adults del dia de demà. És per això que el Palau de la Música, L'Auditori i el Liceu, per exemple, programen concerts escolars i familiars.

Qui fa crítica de música infantil?

No hi ha crítics ni premis, tot i que el mercat són tots els nens del món! Tampoc hi ha canals de venda. L'únic que marca criteri és el Club Super3, que ven cedés. Però aviat no ho podrà fer: els nostres fills escolten música via informàtica!

Tu també ets mestre. Què et dona l'escola?

M'agrada perquè em permet viure l'ofici de mestre des de fora, i estar en contacte amb la canalla, que m'és molt necessari perquè el 75% de la música que faig és per a ells. Però l'ofici de músic m'interessa més que el de mestre.

Per què?

Em satisfà més! I em dona molta més llibertat. Fer de mestre és picar molta pedra! He fet d'educador, de mestre i de músic, i em quedo amb l'ofici de músic, però amb un peu en l'ensenyament musical.

Parla'ns d'aquesta llibertat com a músic.

No tinc horari ni lloc de treball fixos, per exemple, i puc desplegar tota la meua creativitat. Amb La Botzina faig de tot: de productor, guionista, compositor, escenògraf, transportista...

Home orquestra en sentit ple!

Ah, i pujo a l'escenari i toco la trompeta i faig de ballarí! I si tinc la sort que la platea és plena de nens i s'ho passen bé, ja és el súmmum! Si no fos per això no faria vint anys que m'hi dedico.

D'on et ve el do de connectar amb els nens?

No és un do, que és dir molt, sinó una qualitat. La clau és que t'agradi, que te'ls estimis. Llavors ja intentes posarte al seu cervell. I quan els mires als ulls mires de saber què els pot agradar, amb què els pots sorprendre.

I els sorpreneu?

Sovint sí. Aquesta setmana hem fet "La Nora i el jazz" al Sant Andreu Teatre. I quan només començar els nens ja es

posen a riure, dius: "L'he encertat!". L'èxit d'aquest espectacle és el personatge, la Nora, a més de la música del Martí Ventura. Pot agradar tant a un

nen de 2 anys com a l'àvia!

A qui està dotat per la música ja se li veu de petit?

N'hi ha que tenen més facilitats, però tothom pot arribar a ser músic. Bo o dolent: això ja

dependrà de la persona, i sobretot de la dedicació. El més important és que et faci il·lusió fer música!

És com tot!

Sí, per exemple amb la dansa. Veient com una persona segueix la música amb els peus ja veus si ballarà bé. Però el més important és que s'ho passi bé ballant, no que sigui un crac portant el ritme!

Tu vas començar tocant amb El Tramvia Blanc.

M'agradaven els nens i tocar la trompeta, i vaig trobar una colla per fer un grup. No té res a veure amb els espectacles de La Botzina, que són concerts educatius, amb els nens asseguts en una butaca, fent silenci... Amb El Tramvia fem animació infantil!

És a dir?

Que fem de músics per divertir els nens. Cantem i ballem! És patxanga infantil d'autor. Explotem el sentit lúdic de la música, i cada espectacle és una festa.

Aposteu per la creació pròpia.

Sí, i El Tramvia, que ja té 25 anys, ha aportat molta música d'autor infantil! Comptant-hi el proper, tenim cinc discos. Podríem interpretar el cançoner popular, que és el que el públic demana i reconeix, però...

Seria massa fàcil?

És que quan dius a un nen "aquesta cançó que estàs cantant l'he fet jo" és un gustàs com a músic! I és una cosa que s'ha de dir, perquè la gent ha de saber que la música es pot inventar!

Si no haguessis estat monitor d'esplai no series qui ets?

No es pot saber! El cas és que jo no havia anat mai a l'esplai, i a 15 anys em vaig posar a fer de monitor directament.

Al que et dediques, t'hi veus dedicant-hi sempre?

Tinc la sensació que m'he construït un meu propi lloc de treball, i no crec que em jubili. La gent es jubila perquè està cansada de treballar, però jo és quan treballo que m'ho passo bé!

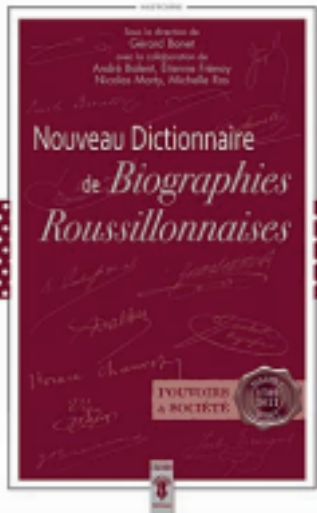
Mai sol?

Tinc un espectacle jo sol, "Trompeteria ambulante", en què faig sonar tot d'instruments de metall. Però m'estimo més compartir la música: amb altres músics i amb el públic.

Carme Badia i Puig

Notícies del Casal

« Nouveau Dictionnaire de Biographies Roussillonnaises »

Gerard Bonet i col.laboradors ens presentaren aquesta obra, excel.lent contribució al coneixement de la història de Catalunya Nord.

11 de setembre

La celebració tingué lloc a l'Ostal d'Occitània i «Els Laietans» l'animaren d'allò més.

Aplec de la Sardana 2013 :

El nostre aplec tindrà lloc enguany el diumenge 16 de juny.

Condol

El proppassat mes de setembre ens va deixar el nostre consoci Ferran Ayala. Des de Ràdio Occitània s'havia fet càrrec, en el curs de la dècada 1980, del programa « La veu dels Països Catalans » de què va tenir cura fins al seu decés. Se li havia concedit, fa uns anys, el « Premi Batista i Roca » per la seva tasca de difusió de la cultura catalana des de les ones. Des d'aquestes ratlles trametem a la seva família el nostre condol més sincer.

CURSOS DE LENGUA CATALANA

A partir de la primera setmana del mes d'octubre
Els cursos tenen lloc al Casal Català,
7 rue des Novars
31300 Tolosa de Llenguadoc

Dilluns	18h30 - 20h00	1 (iniciació)
Dimarts	17h00 - 18h30	5 (avançat II)
Dimarts	18h30 - 20h00	5 (avançat II)
Dimecres	17h00 - 18h30	4 (avançat I)
Dimecres	18h30 - 20h00	3 (mitjà)
Dijous	18h30 - 20h00	2 (elemental)

CURSOS DE SARDANES

Els cursos d'iniciació a la sardana tenen lloc,
del 16 de setembre fins al juny.

Tots els diumenges de les 10h30
a les 12h30 al:
Centre Léo-Lagrange
54 rue des Sept Troubadours
31000 Tolosa de Llenguadoc

Els primer i tercer dimarts de
cada mes a les 20h30 a:
Tournefeuille

LA VEU DELS PAÏSOS CATALANS

Ràdio Occitània - 98,3 Mhz
60 rue d'Assalit - 31500 Toulouse - 05.61.80.40.40

Emissió diària en català, patrocinada pel Casal Català. Tots els dies de les 16 a les 17 hores. Ràdio Occitània, dins la dinàmica actual, recorda a tots els socis del Casal Català, que tots els dies de la setmana, de les 23 a les 2 hores del vespre, emet el programa d'informació de CATALUNYA RÀDIO, en la seva integritat, mercès al relleu que es fa automàticament per mitjà del satèl·lit.